

Malý zpravodaj dolnobenešovské farnosti

NEDĚLNÍČEK

KOLEDNÍCI TŘÍKRÁLOVÉ SBÍRKY 2020

Únor 2020

KOLEDNÍCI TŘÍKRÁLOVÉ SBÍRKY Z DOL. BENEŠOVA A ZÁBŘEHU

SLŮVKO FARÁŘE

Dva světy?

Sedím v katedrále Panny Marie v Antverpách v Belgii. Je zrovna 11. září 2016. Den s tímto datem v roce 2001 smutně vstoupil do novodobých dějin nejen Spojených států, ale vlastně i celého světa. Asi víte proč...

Sedím v katedrále, kam přichází velké množství turistů a návštěvníků snad také z poloviny světa. Dle barvy pleti, ošacení a jazykových projevů, byť docela tichých, je to místo, kde vnímám i přes šum atmosféru pokojnou. Hledám místo, kde bych mohl v klidu chvíli posedět a pokusit se o modlitbu. Vždy je za co prosit a děkovat. Zde to ale není tak jednoduché. Přece jen jsem si hodně zvykl za ty roky kněžství na ticho, ať už v kostele nebo na faře. Navíc zde docela potichu, ale zřetelně a vytrvale z nenápadných reproduktorů zaznívá zpěv nějakých mnichů, kteří v tzv. Gregoriánském chorálu latinsky zpívají různé církevní skladby. Nejvíce jednotlivé části nějakého ordinaria, tedy částí mše svaté, které v rodné řeči zpíváme i my při bohoslužbách. „Pane, smiluj se, Sláva na výsostech Bohu, Věřím v Boha“ atd. Ze začátku z toho nejsem nadšen, ale s přibývajícím časem se pomalu vnořuji do těchto textů, které jsme kdysi v kněžském semináři v Olomouci také s bohoslovci zpívali.

Vtáhlo mě to! Cítím se dobře. Když se blíží čas, kdy máme na smluveném místě sraz s bývalým hluchínským děkanem P. Martinem Šmídem, abychom pokračovali v návštěvě dalších míst tohoto zajímavého města, provází mě při odchodu z tohoto posvátného místa jakýsi smutek...

Sedím v kulturním domě v Dolním Benešově na XXIII. Reprezenačním plese našeho města. Píše se datum 24. ledna 2020. U stolu sedí milí hosté z partnerských Wilamowic a Rájeckých Teplic. Některé z předchozích návštěv znám, některé vidím a slyším poprvé. Je stále o čem mluvit, ale konverzace je malinko náročnější v čase, kdy hraje výborný Dolbend. Prostě hlasivky dostávají zabrat. Čemu nerozumím, na to buď kývnu, nebo se hlasitěji zeptám:

„Prosím?“ Mám radost z tohoto setkání lidí, i když je to radost jiná, než v katedrále Panny Marie v Antverpách.

Jsou to vlastně dva odlišné světy, ale oba jsem dostal od Dárce k rozumnému prožívání. Pokud bych je prožíval nerozumně, budou proti sobě bojovat. Tak to je!

Jsme tělo a duše. Nerozumnost a nestřídmost z těchto dvou světů udělají nepřátele, opak je dává rozumně dohromady.

Milí farníci, přeji vám vyváženost těchto dvou „světů“.

Bůh vám žehnej.

PKF

PŘÍPRAVA K BIŘMOVÁNÍ - ÚNOR

PÁTEK 14. 2. 2020 od 19:00 na faře. Doporučujeme s sebou vzít psací potřeby a Nový zákon.

PKF

Světcí k nám hovoří

sv. Markéta de Cortona

22. února připomínka

Postavení: Mystička TOR

Úmrtí: 1297

Patron: kajícnic, přimluvkyně zoufalých nevěstek a těch, kdo prožívají životní krize a životní zklamání

Atributy: františkánka, kříž a další nástroje umučení Krista, pes

ŽIVOTOPIS

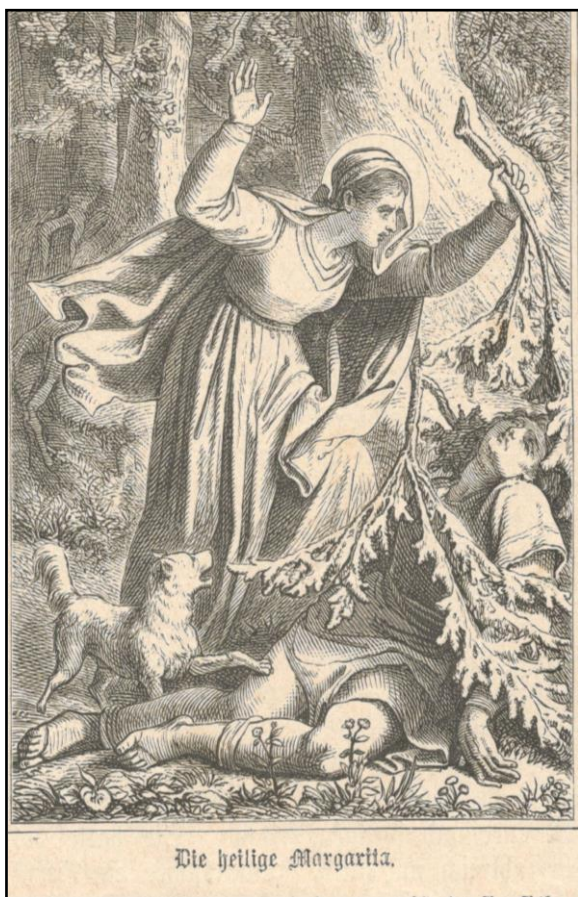
Pocházela z Lavino od Cortony. Brzy jí zemřela matka a s novou otcovou manželkou si nerozuměla. Asi r. 1263 uprchla z domova za bohatým šlechticem, s nímž jako milénka žila 9 let a porodila mu dítě. Po jeho násilné smrti začala žít v tvrdém pokání pod vedením františkánů v Cortoně. Tam vstoupila také do třetího řádu a dostalo se jí mnoho mystických milostí. Zemřela ve službě druhým.

HŘÍŠNICE, BOŽÍ DCERA A TERCIÁŘKA

Narodila se v roce 1247 ve vesnici Lavino v Toskánsku, necelých 20km od Cortony. V sedmi letech ztratila matku a otec, který patřil mezi chudší sedláky, se do dvou let znovu oženil. Dívka s macechou se téměř nesnášely. Zamklá Markéta vyrostla ve svůdně krásnou ženu a pro špatné vztahy velmi mladá opustila otcovský dům, aby se bez zábran oddala šlechtici Arseniovi, který se do ní slepě zamiloval. Žila s ním v jeho sídle jako milénka a družka nehledě na pohoršení, které dávala. Skvostně oděná se často projížděla na nádherném koni nebo v kočáře ulicemi Montepulciana.

Svému milenci byla věrná, a když mu porodila syna, naléhala na Arsenia, aby si ji vzal, ale marně. Někdy si hořce uvědomovala svou hříšnost.

Jednou Arsenio vyjel obhlédnout svůj statek a už se nevrátil. Markéta ho vyhlížela s rostoucí úzkostí, až se dočkala psa, který ho měl doprovázet. Ten ji s velkým naléháním dovedl k místu v lese, kde pod listím a větvemi s hrůzou našla probodané tělo svého milého, které se již začínalo rozkládat. Markéta začala uvažovat o smyslu svého života.

*Perokresba je z knihy Leben der Heiligen Gottes,
vydaná v roce 1880*

Vše, co měla k dispozici, odevzdala příbuzným zemřelého muže. Jen několik svých šperků vzala k prodeji, aby mohla obdarovat chudé, pak po devíti letech opustila Montepulciano. Oděná do prostého šatu, se svým malým synkem se vrátila k otcovskému domu a prosila o odpuštění a přijetí. Kvůli maceše ji však otec odmítl přijmout, proto se vydala do Cortony. Tam svou zjevnou bídou upoutala pozornost dvou paní, Mariany a Raneiry, které ji pomohly. Zpočátku ji vzaly k sobě a pak dovedly k františkánům, kteří se stali jejími duchovními otci. Toužila žít v pokání a vstoupit do třetího řádu sv. Františka. To však mohla až po třech letech.

Zprvu prožívala i dosti tvrdé zkoušky, k nimž se stavěla značně radikálně. Jan z Castiglione a Giunta Bevegnati, její zpovědník, který mimo jiné později napsal její životopis, ji opatrně prováděli střídavými obdobími nadšení a beznaděje. Své rodiště navštívila jednu neděli s provazem na krku a během mše sv. prosila o odpuštění za své minulé hříchy.

S provazem měla také v úmyslu nechat se vést ulicemi Montepulciana, ale otec Giunta jí to zakázal jako pro mladou ženu nevhodné a vedoucí k duchovní pýše.

Musel ji také krotit, když si chtěla zohavit tvář, a občas mírnit její přehnanou kajícínost. Jak sama řekla, dělalo ji velké problémy smířit se se svým tělem. Trvalý boj s ním považovala za nutnost.

Minulé viny ji stále vystupovaly ve vzpomínkách. Až po jednom svatém přijímání vnímala náhle Boží hlas oslovující ji "Moje dcero!" Upadla do extáze. Přítomným s úžasem a radostí pak opakovala: "Já jsem Jeho dcera, On to řekl." Slzy její lítosti se měnily v slzy radosti, protože se stále více cítila přitahována k Bohu a naplněna Boží milostí.

Sebe i dítě živila těžší tělesnou prací a ošetřováním nemocných. Její stravou byl převážně chleba a ovoce. Často se pozdě večer vracela domů a noc trávila v modlitbách. Kromě výchovy syna věnovala se skutkům bliženecké lásky a později založila za pomoci Diabelly malou nemocnici s řeholním společenstvím. Její syn byl poslán do školy v Arezzu, kde zůstal až do doby, kdy vstoupil do františkánského řádu. Od chvíle, kdy se stala Markéta terciářkou, dělala rychlé pokroky v modlitbě a prožívala přímé spojení Ježíšem. Svým příkladem ovlivňovala životy dalších hříšníků. Z daleka přicházeli potřební, aby slyšeli od ní hlas útěchy. Měla i dar prorocství. Sdělení, která dostávala, se netýkala jen jí. Ne všichni ji ovšem věřili. Od některých místních lidí byla také očeňována a pomlouvána.

Všeobecným rozhořčením byli ovlivněni i bratři a otec Giunta ji pak nesměl ani duchovně vést a v r. 1289 byl přeložen do Sieny.

V 50 letech, po sedmnáctidenní nemoci, kdy nepřijímala žádnou potravu krom eucharistie, zemřela s radostnou tváří.

Při zemních pracích v roce 1392 bylo její tělo nalezeno neporušené. Benedikt XIII. ji 17. 5. 1728 zařadil mezi svaté. Na jejím hrobě se děly nápadné zázraky.

Výsledky Tříkrálové sbírky 2020

ARCIDIECÉZE OLOMOUCKÁ	32 218 009 Kč
ARCIDIECÉZE PRAŽSKÁ	8 640 976 Kč
DIECÉZE BRNĚNSKÁ	30 249 055 Kč
DIECÉZE ČESKOBUDĚJOVICKÁ	8 499 885 Kč
DIECÉZE KRÁLOVÉHRADECKÁ	20 704 565 Kč
DIECÉZE LITOMĚŘICKÁ	3 623 131 Kč
DIECÉZE OSTRAVSKO-OPAVSKÁ	20 439 668 Kč
DIECÉZE PLZEŇSKÁ	5 959 579 Kč
CELKEM	131 257 019 Kč

OSTRAVSKO-OPAVSKÁ DIECÉZE

Charita Bohumín	502 737 Kč
Charita Český Těšín	1 204 891 Kč
Charita Frenštát pod Radhoštěm	680 094 Kč
Charita Frýdek Místek	2 374 608 Kč
Charita Hlučín	2 632 251 Kč
Charita Hrabyně	722 080 Kč
Charita Jablunkov	1 050 000 Kč
Charita Jeseník	726 962 Kč
Charita Kopřivnice	1 121 921 Kč
Charita Krnov	464 200 Kč
Charita Nový Jičín	743 619 Kč
Charita Odry	961 684 Kč
Charita Opava	2 440 484 Kč
Charita Ostrava + sv. Alexandra	2 502 547 Kč
Charita Studénka	888 535 Kč
Charita sv. Martina	510 512 Kč
Charita Třinec	912 543 Kč

Tříkrálové symboly a nápisy

Nejrozšířenějším výkladem používaných písmen: K, M, B je, že jsou to počáteční písmena jmen Tří králů (Caspar /Kašpar, Melichar, Baltazar). Evangelium však jejich jména neuvádí, neuvádí ani, že byli tři. Tento počet je odvozen podle počtu darů, které Ježíšovi přinesli. Zlato – symbol Ježíšovy královské důstojnosti, kadidlo – symbol jeho božství a myrha – znamení lidství a prostředek ke zmírnění utrpení.

Pravděpodobnější výklad používaných písmen je ten, že znamenají počáteční písmena latinských slov **CHRISTUS MANSIONENEM BENEDICAT**, to je „Kristus ať požehná toto obydlí“. Je to logičtější výklad, proč je zvykem psát tato písmena na vstupní dveře.

POZOR!!! Křížky u jednotlivých písmen neznamenaají „plus“ – nejde o matematiku. Znázorňují jejich vznešenost, a královskou důstojnost. To je, že mají být také tři. **Tak že ne K+M+B, ale vždycky +K+M+B, nebo K+M+B+, doplněné aktuálním letopočtem.**

Výsledky koledování v roce 2020*

OBEC	Vykoledovaná částka	OBEC	Vykoledovaná částka
Antošovice	15 590 Kč	Kravaře, včetně Koutů a Dvořiska	292 226 Kč
Bělá	26 123 Kč	Ludgeřovice	184 320 Kč
Bohuslavice	123 637 Kč	Markvartovice	78 181 Kč
Bolatice	171 621 Kč	Píšť	103 349 Kč
Borová	79 501 Kč	Rohov	37 075 Kč
Darkovice	79 501 Kč	Strahovice	53 512 Kč
Dolní Benešov	166 439 Kč	Sudice	33 353 Kč
Zábřeh	130 542 Kč	Šilheřovice	81 816 Kč
Hať	130 542 Kč	Štěpánkovice	153 771 Kč
Hlučín - Bobrovníky	59 140 Kč	Třebom	6 328 Kč
Hlučín – Darkovičky	88 661 Kč	Vřesina	75 989 Kč
Hlučín - město	310 894 Kč	Závada	32 188 Kč
Chuchelná	72 726 Kč		
Kobeřice	163 049 Kč		
Kozmice	92 220 Kč		

Celkem vykoledováno: 2 632 251 Kč

Část pro Hlučínsko dle určeného klíče (65 %): 1 710 963 Kč

Děkujeme za Vaše dary a podporu charitního díla. Všem koledníkům, koordinátorům, zástupcům farnosti a obcí a měst Hlučínska děkujeme za skvělou spolupráci. Bez Vaší oběti a nadšení by nebylo možné sbírku uspořádat.

Vaše Charita Hlučín.

*Jedná se o předběžné výsledky. Kompletní výsledky budou k dispozici po ověření bankou a zveřejněny na www.charitahluцин.cz a ve Výroční zprávě Charity Hlučín za rok 2020.

NEDĚLNÍ POVÍDKA

Když už je řeč o brýlích

Jednoho dne se rozhlasové hlasatelce, paní S., přihodilo něco neobvyklého. Ať nám to vypravuje:

„Je sobota ráno. Právě jsem si rozbila brýle. Nemohu číst ani psát! Láteřím, oblékám se a jdu k jednomu znamenitému optikovi, o němž se ví, že je mistrem svého oboru.

V chodbě jsou koberce, všude květiny a vkusné reprodukce slavných obrazů. Prodejna vypadá sympaticky, prodavači se chovají k zákazníkům zdvořile. Ale...

„Chcete mít do dnešního večera vyměněná skla? S dvojí ohniskovou vzdáleností? Ale to je nemožné madam! Nejdříve v pondělí. Jsou to speciální skla...A v sobotu tyto opravy neprovádíme. Je nám líto...”

Naléhám, vysvětluji, ale všechno je marné. Nedá se nic dělat. Unavena dlouhým přesvědčováním to nakonec vzdávám. Až do pondělí budu tedy poslouchat rozhlas a chodit na procházky. Nebo si vezmu prášky na spaní a pokusím se celý den prospat. A tak pokládám ty nešťastné brýle na pult před zaměstnance.

„Vaše jméno, prosím?“

Napišu ho na lístek, který mi podal...Prodavač si jméno přečte, zvedne oči, podívá se na mě a povídá:

„To je...vaše jméno? To jste...vy?“

„Ano, samozřejmě.“

Nepokládám se za žádnou hvězdu. A když mé jméno náhodou lidé, díky rozhlasu, znají – obvykle u nikoho nevyvolává žádnou paniku ani žádné zvláštní nadšení...

Chování zaměstnance se však naráz mění!

„Počkejte, počkejte, paní...Neodcházejte...Musím dát vědět řediteli.“

„Řediteli? K čemu to?“

„Aby sem přišel!“

„Já ale nepotřebuji ředitele. Podle toho, co jste mi povídal, mi to dřív než v pondělí stejně udělat nemůžete.“

„Mrzelo by ho to, až by se dověděl, že jste tady byla a že jsme mu nedali vědět!“

„Ale proč?“

Zaměstnanec už ale zmizel ve výtahu... Nic nechápu, ale čekám, co se bude dít dál. Dovedu si představit, jak hloupě asi vypadám. Ostatní zaměstnanci si něco špitají a s úsměvem po mě pokukují. Co se děje? Nejspíš pro ně jsem něco jako dcera následníka trůnu, Marlene Dietrichová, a Johanka z Arku dohromady!

Vtom už ke mně pospíchá plešatý, kulaťoučký muž, usmívá se a líbá mi ruku:

„Jsem šťastný, že jste přišla. Že vás konečně mohu poznat osobně a ne jen prostřednictvím dopisů!“

„A my... si píšeme?“

„Ano, už tři roky! Vám vděčím za to, že se můj život změnil, a stejně tak i život mých spolupracovníků.“

„Mně?“

„Ano, vám. Nevšimla jste si, v jakém úžasu zůstal můj zaměstnanec, když uslyšel vaše jméno?“

„To ano...ale pořád nechápu...“

„Pojďte do mé kanceláře, všechno vám vysvětlím.“

A začal vyprávět svůj příběh:

„Jednoho dne jsem po obědě poslouchal rádio. Byl to váš pořad a mluvila jste v něm o osamělosti starců, o smutku některých žen, které nemoc a věk uvěznila ve čtyřech stěnách bytu, kolikrát umístěného až v nejvyšším patře...Cítil jsem se nepříjemně. Dotklo se mě to, protože jsem si vzpomněl na svoji matku. Kdyby ještě žila, byl bych s ní, dělal bych jí společnost a byl bych šťastný. Napsal jsem vám a požádal jsem vás o nějakou adresu. Obratem jste mi ji poslala. Osobě, kterou jste mi vybrala a svěřila do opatrování, jsem hned napsal. Navrhl jsem jí, že jestli může chodit, rád bych ji pozval do restaurace. Myslel jsem si, že tam se nám bude napoprvé rozprávět příjemněji, než doma. Měli jsme schůzku u stanice metra Palais – Royal: Abychom se poznali, ona měla mít v ruce noviny a já kytičku...“

„Jak romantické!“

„Snad. Odpověděla mi, že se schůzkou souhlasí. Povečeřeli jsme v jedné známé restauraci, byla velmi šťastná. Radovala se jako dítě. Vypravovala mi celý svůj život, a já zase svůj...Byla to neobyčejná žena. Můj život a život mých spolupracovníků obrátila naruby.“

„Proč o ní mluvíme v minulém čase?“

„Protože minulý rok zemřela.“

„Kolik jí bylo roků?“

„Osmdesát, a mně bylo tehdy třicet sedm...“

„Ale ...čím tak zasáhla do vašeho života?“

„To hned pochopíte. Já jsem byl válečný sirotek. Matka zemřela při porodu a otec ve válce. Bylo mi deset. Vychovávali mě pěstouni. Byli to venkované s laskavým srdcem, a měli mě moc rádi. Nebyl jsem hloupý, vesnický učitel mě povzbuzoval, školu jsem dokončil s výbornými výsledky. Měl jsem silnou vůli a obchodního ducha. Vlastním přičiněním se mi podařilo někam to dotáhnout, vystoupat po žebříčku výš. Ve čtyřiceti jsem se stal ředitelem této pobočky. Ale nepřestal jsem být nevzdělaným hrubiánem. Byl jsem tvrdý k sobě i k ostatním. Jednal jsem s lidmi stejně, jako se mnou jednali v mých předešlých zaměstnáních, když jsem začínal pracovat. Nikdo mi nic neodpustil, a tak jsem se ani já s nikým nemazli! Umění, divadlo, literatura byly pro mě prázdné pojmy. A co je ještě horší, neměl jsem ani ponětí o zdvořilém jednání s lidmi...“

Ředitel této velké firmy se na chvíli odmlčel a potom pokračoval.

„Ale asi ve mně něco dobrého bylo, nějaké dobré zrnko, a díky té ženě to semínko vzklíčilo. Ta osmdesátiletá stařenka mě všechno naučila...Číst a milovat knihy, hovořit...chápat a rozumět...Díky ní jsem se stal jemnějším člověkem. Byla to velmi chudá žena, ale velká dáma. Bydlela v podkrovním pokojíku blízko stanice Palais-Royal. Měla tam starožitný rodinný nábytek a mnoho různých ozdobných předmětů. Občas jsem upozoroval, že nějaký z nich chybí. Vyhuboval jsem jí.“

„Proč? Prodávala je? Vy...Vy jste jí nepomáhal?“

„Ne. Prodávala šperky a ty vzácné předměty jeden za druhým. Nikdy ode mne nevzala ani jeden haléf. Vodil jsem ji na večere do vybraných restaurací, jezdil jsem pro ni autem, zval jsem ji do divadla, do opery, všude tam, kam si přála. Občas jsem jí daroval pár rukavic, hedvábnou šálu, kabelku...“

„Jako byste to dělal... pro koho?“

„Pro ženu, kterou bych miloval. A tou by bývala má matka, taková, jakou jsem si vysnil...“

„Rozumím...Ale jak to, že vaši zaměstnanci znají tenhle příběh a moje jméno?“

Stále jsem tomu nerozuměla!

„Protože jednou sem za mnou přišla...Viděla, jak se chovám k zaměstnancům. Zhrozila se. A tak mě naučila chápat věci, o kterých jsem až dosud neměl tušení.“

„Co například?“

„Pochopil jsem, že každý člověk má svojí důstojnost a že je třeba si ho vážit. Naučil jsem se, jak důležitá je galantnost a zdvořilost ve vztazích mezi šéfem a jeho podřízenými, ba ještě důležitější na straně šéfa než zaměstnance. Postupně jsem svoje chování měnil, měnila se tady i celková atmosféra. Jeden z mých zástupců jednou velmi mile

poznamenal, že už nejsem, jako jsem býval, že mám jinou povahu, že se způsob, jakým vydávám příkazy a pracovní pokyny, změnil. Začal jsem se smát a pod záminkou nějakého výročí jsem uspořádal malou oslavu. Ujal jsem se slova a všechno jsem jim vypravoval: jaký podíl na tom má moje starší přítelkyně, jak jsem se s ní seznámil, díky komu jsem ji poznal...a tak jsem vyprávěl i o vás.“

„A jak zemřela vaše přítelkyně, o které vypravujete s takovou láskou. Ve svém bytě?“

„Ne. Jednou jsem ji pozval do Comedie-Francaise. Udělalo se jí tam nevolno. Odvezli jsme ji ke mně. Byl to srdeční záchvat. Lékař mě upozornil, že je příliš slabá na to, aby ho přežila...“

Až do poslední chvíle jsem jí držel za ruku. Ještě naposled otevřela oči, jenom aby mi řekla...“ Hlas se mu zlomil, po chvílce pokračoval: Řekla ‘Jsem šťastná.’ Pochoval jsem ji do své vlastní hrobky. Pohřeb měla krásný. Všichni moji přátelé poslali květiny. Když se to dověděli zaměstnanci, přišli všichni sami od sebe...A váš zásah do mého života tím ale neskončil madam. Od té doby jsem se nikdy nepřestal starat o staré, opuštěné lidi. To co jsem udělal pro ni, teď dělám i pro jiné. A moji přátelé mě napodobili. Odložili jsme sobectví starých mládenců, kteří spokojeně žijí jen sami pro sebe. A to je vaše zásluha!!!“

Usmívám se...“Tak tedy, moje brýle..., ta skla..., můžete mi je spravit dřív než v pondělí?“

„Samozřejmě.“

PRO ZASMÁNÍ

Do důchodu v sedmdesáti...

Udýchaný mladý pošťák přijde s důchodem k dědovi a říká: „Dědo! Už mě nebaví chodit každý měsíc za vámi na samotu 18 kilometrů od vesnice.“
Děda na to: „Moc mě nerozčiluj, nebo si objednáám denní tisk.“

„Tady čtu, Pavlíku, že v případě požáru mám volat 150, diví se dědeček.“
„A co je na tom divného, dědo?“
„Co?...To, že za mého mládí jsme vždycky volali HOŘÍ, HOŘÍ!“

Chlapec rozbije vázu v domě svého bohatého strýce. Když to strýc zjistí, rozčílí se a dá se do křiku:

„Víš vůbec, jak stará ta váza byla? Byla ze 17. Století!“

„Uf,“ oddychne si chlapeček... „no ještě že nebyla nová!“

Dvojice Čechů se při dovolené zastavila u řeky Kongo. Bylo horko, a tak se chtěli vykoupat. Okolojdoucího domorodce se zeptali: „Poslyšte, příteli, Jsou tady krokodýli?“

„Tady jsou, ale tam níž u moře už ne.“

„A tam už určitě nejsou?“

„Ne, pane, můžete být klidní! Oni se totiž bojí žraloků...“

K lékaři přijde značně obézní pacientka.

„Pane doktore, já si nedovedu vůbec vysvětlit, proč tak tloustnu.

Jím jako vrabec.“

„Vážená paní, tím se to vysvětluje...Vrabec totiž denně spořádá tolik potravy, kolik sám váží.“

Na faru přišla rázná dáma a hned: „Pane faráři, musíte nás rozvést!“

"Cože?" nechápal kněz.

„No rozvést, my už to spolu nevydržíme!" vysvětlovala rázná dáma. „Aha," chytal půdu pod nohama kněz, "ale to přece nejde, manželství je nerozlučitelné, však jste si to slíbili, dokud vás smrt nerozdělí."

„Jaképak slíbili, neslíbili, když jste nás sezdal, musíte nás i rozvést. A vůbec, my si to klidně zaplatíme!" trvala na svém dáma.

„Hm“... zamyslel se kněz, „no, přijďte zítra, to nejde tak nahonem, na svatbu jste se přece také připravovali, pěkně se oblečte, nějak to zkusíme."

Dáma spokojeně odešla domů a druhého dne připlula na faru v róbě a v doprovodu okravatovaného manžela.

Kněz je přivítal, vzal kropáč, rozmáchl se... a bim dámu po hlavě!

A bim pána! A znova dámu, a znova pána... „Co to děláte?!"

vzpamatovala se po chvíli ze šoku dáma.

"No vždyť jsem říkal - dokud vás smrt nerozdělí."

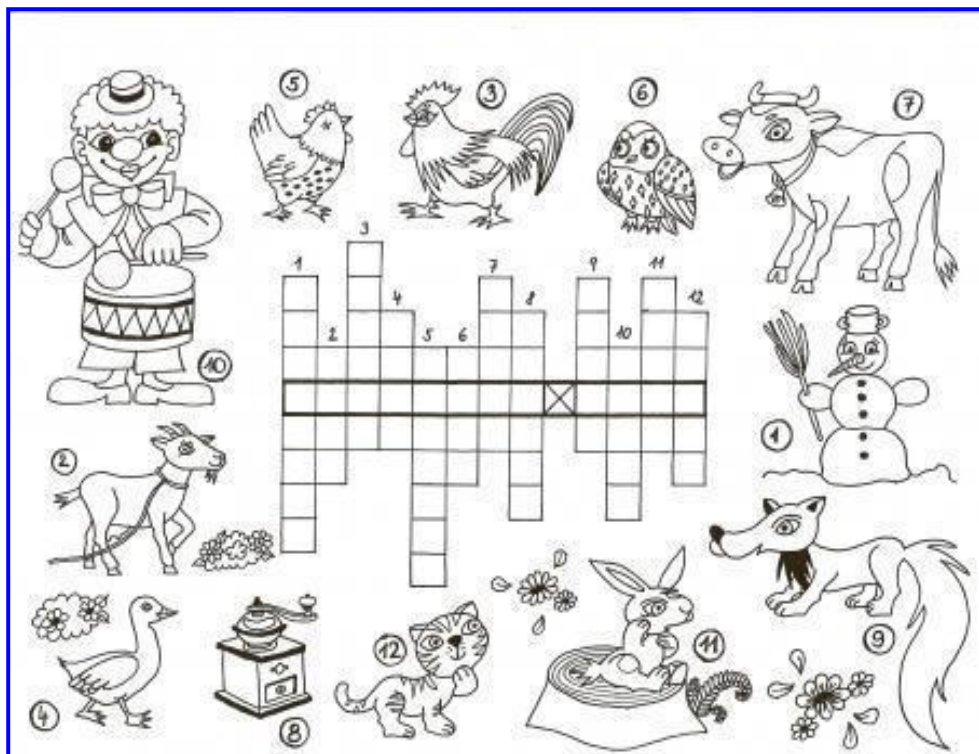
Nedělníček dětem

Najdi 10 rozdílů

!!! SOUTĚŽ !!!

VYLUŠTI TAJENKU

Své odpovědi vhod'te do krabičky „SOUTĚŽ“, v kostele,
nebo zašlete na email nas.nedelnicek@seznam.cz
do neděle 23. února

Tajenka z minulé doplňovačky zní: „DAL SVÉHO SYNA“

Soutěže se zúčastnilo celkem 20 dětí. Z Dolního Benešova 12, ze Zábřehu 5 a 3 přespolní. V krabičce bylo 10 odpovědí a 10 odpovědí přišlo na email.

1. cena – DVD – Herkules, David Vnětrák, 2. třída, Dolní Benešov
2. cena – Kvarteto – Nový zákon – Max Pačka, 8 let Zábřeh
3. cena – Omalovánka – Marek Hartoš – 2. tř. Dolní Benešov

Ceny si můžete vyzvednout u pana faráře v sakristii, nebo na faře.

Výhercům blahopřejeme

Rozpis úmyslů na mše svaté ve farnosti Dolní Benešov na únor 2020

(Níže uvedené údaje jsou POUZE informativní, v daném období může dojít ke změnám!!!)

Den	Datum	Místo, čas	Úmysl	Pozn.
Po	3.2.	17.00	Za + Annu Pchálkovou, rodiče a sourozence, za + manžela ...	
Út	4.2.	6.30	Za živé a + farníky	
St	5.2.	17.00	Za Marii Spáčilovou (ned.100 let), za manžela Hynka a syna ...	
Čt	6.2.	17.00	Za + Viléma Pchálka (výroční), za manželku a rodiče z ob. stran	
Pá	7.2.	6.30		
Pá	7.2.	Záb 17.00	Poděkování P.Bohu za dar zdraví, za živou rodinu a prosba ...	
So	8.2.	11.00	Poděkování P.Bohu za 85 let života, za + sourozence, rodiče z ...	
Ne	9.2.	7.00	Za + Elišku Kupkovou, + manžela a rodiče z obou stran	
Ne	9.2.	Záb 8.30		
Ne	9.2.	10.00	Za + Elišku Chřibkovou (výroční) a za + rodiče	
Po	10.2.	17.00	Za Maxmiliána Staffina a rodiče	
Út	11.2.	6.30	Za živé a + farníky	
St	12.2.	17.00	Za Herberta a Aloisii Porubovy a za živou rodinu	
Čt	13.2.	17.00	Poděkování P.Bohu za přijaté milosti, dar zdraví, za + manžela...	
Pá	14.2.	Záb 17.00	Za + manžela, syna, dvoje rodiče, přízeň a duše v očistci	
So	15.2.	7.00	Za Lenku Švarcovou, za Olgu a Emericha Kozlový a + příbuzné	
So	15.2.	13.00	Svatba	
Ne	16.2.	7.00	Za členy Živého růžence – B	
Ne	16.2.	Záb 8.30		
Ne	16.2.	10.00		
Po	17.2.	17.00	Za + P. Ernesta Postulku SDB a duše v očistci	
Út	18.2.	6.30		
St	19.2.	17.00	Za Marii Chřibkovou, manžela a za živou rodinu	
Čt	20.2.	14.30	Svatba	
Čt	20.2.	17.00	Za Lea Buhlu (ned.70 let), dvoje + rodiče a + sestru	
Pá	21.2.	Záb 17.00		
So	22.2.	7.00		
So	22.2.	ČK 16.00	Za Pavla Holečka, manželku, dvoje rodiče, přízeň a duše v oč...	
Ne	23.2.	7.00	Za + Josefa Mottla, rodiče a sourozence	
Ne	23.2.	Záb 8.30	Za Josefa Štefka (výroční), za manželku a živou rodinu	
Ne	23.2.	10.00	Za živé a + farníky	
Po	24.2.	17.00	Za + Josefa Mazala, dvě manželky a za Marii Řehovou	
Út	25.2.	6.30		
St	26.2.	17.00	Za živé a + farníky	
Čt	27.2.	17.00		
Pá	28.2.	Záb 17.00	Poděkování P.Bohu za 75 let života, dar zdraví a za živou rodinu	
So	29.2.	7.00	Za Hedviku Kostřicovou, manžela a živou rodinu	
Ne	1.3.	7.00	Poděkování P.Bohu za dar života, zdraví a prosba o b.požeh ...	
Ne	1.3.	Záb 8.30	Za Emila Bastla, dvoje rodiče a živou rodinu	
Ne	1.3.	10.00	Za členy Živého růžence – A	

Poznámka: Kde byl úmysl textem delší, je jeho pokračování znázorněno třemi tečkami.

ÚČELOVÉ SBÍRKY V MĚSÍCI ÚNORU

Sbírka na OPRAVY – neděle 16. 2. 2020

**Sbírka HALÉŘ SV. PETRA – odesílá se celá pro pastorační
potřeby papeže – neděle 23. 2. 2020**

SCHOLIČKA

Zveme všechny děti v neděli
23. 2. v 10:00 na mši svatou
v kostele sv. Martina v Dolním
Benešově.

Setkání dětí, které scholičku
navštěvují, nebo chtějí nově
navštěvovat, bude v pátek
14.2. v 17:00 ve farním sále.

Tobě patří chvála

A AMaj7

TO-BÉ PAT-ŘÍ CHVÁ-LA, ČEST A SLÁ-VA, MY ZVE-

G Hm7 E4

DÁ - ME SVO - JE DLA - NĚ, MY VO - LÁ - ME: "TY JSI PÁN!"

Hm7 E4 A AMaj7/Ab

LÁ - ME: TY JSI PÁN! VŽDYŤ TY JSI PÁN, TY JE-DI-NÝ, TY JSI

F#m7 F#m7/E D Hm7

KRÁL, TY JSI TO-LIK NÁD - HER - NÝ, CE-LÝ

E4 E4 E

SVĚT SE TI KLA-NÍ, VŽDYŤ TY JSI SVĚT SE TI KLA - NÍ, NE - BOŤ

D E A F#m7

TVÉ JE KRÁ - LOV - STVÍ, MOC I SLÁ - VA NA VĚ - KY, V TVÉM

D E F#m7 D

JMÉ - NU JE SÍ - LA, TY JSI AL - FA, O - ME - GA, TY JSI JE - ŽÍŠ, TY JSI

Hm7 Hm7/E E7 A F#m7 A

PÁN, VLÁ - DCE MŮJ, TY JSI MŮJ.

**At' „NEDĚLNÍČEK“ vnese do Vašich rodin příjemné,
pokojně a sváteční chvíle**

NOVOROČNÍ KONCERT V NEDĚLI 5. 1. 2020

Vydavatel:

Rímskokatolická farnost Dolní Benešov, Nám. Cypriána Lelka 74, Dolní Benešov 747 22

Připravuje pro vás „Tým Nedělníčku“ P. Mgr. Pavel Kuchař, farář, a Marie Ohřálová

email: nas.nedelnicek@seznam.cz ; webové stránky: <http://www.farnost-dolni-benesov.estranky.cz/>
vychází první neděli v měsíci za dobrovolný příspěvek.

Zapsáno do evidence periodického tisku ministerstva kultury pod číslem MK ČR E19917